

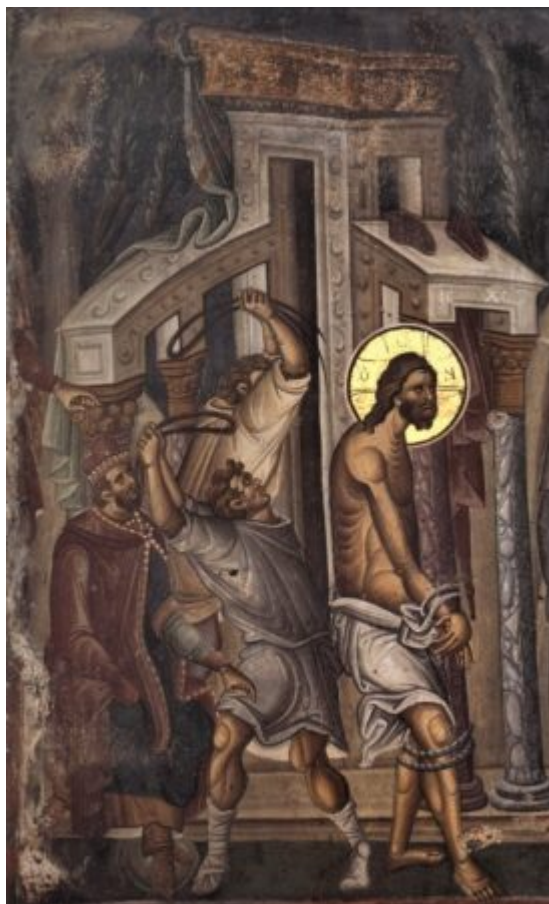
5 Μαΐου 2022

Ο πιο μεγάλος φθόνος εκδηλώθηκε εναντίον του Χριστού!

/ [Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα](#)

[Άγιος Βασίλειος ο Μέγας](#)

*Η Μαστίγωσις του Χριστού. Από τον
εξωνάρθηκα του Καθολικού της Ι.Μ.Μ.
Βατοπαιδίου.*

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Μεγάλου Βασιλείου
Ομιλία 5
Περί φθόνου

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=340154>

4. Τι ήταν εκείνο που κατέστησε δούλον τον γενναίον Ιωσήφ; Όχι ο αδελφικός φθόνος; Εδώ αξίζει μάλιστα να θαυμάσει κανείς τον παραλογισμόν της αρρώστιας! Επειδή δηλαδή εφοβήθησαν την πραγματοποίησιν των ονείρων, έκαμαν δούλον τον αδελφόν, με την ιδέαν ότι δεν θα επροσκυνείτο ποτέ δούλος. Και όμως, εάν τα όνειρα είναι αληθινά, ποίον εμπόδιον θα υπάρξη, ώστε να μη πραγματοποιηθούν αυτά που έχουν προλεχθή; Εάν τα οράματα των ονείρων είναι ψευδή, τότε αντί ποίου φθονείται αυτό που δεν επραγματοποιήθη;

Τώρα όμως η πρόνοια του Θεού τους ανατρέπει το επινόημά των.

Διότι μ' αυτά που ενόμιζαν ότι εμποδίζουν την προφητείαν, με τα ίδια εφάνησαν να

ετοιμάζουν την πραγματοποίησιν. Διότι εάν δεν είχε πωληθή δεν θα ήρχετο εις την Αίγυπτον. Δεν θα περιέπιπτεν εις τα επίβουλα σχέδια της ανηθίκου γυναικός διά την εγκράτειάν του. Δεν θα ερρίπτετο εις την φυλακήν, δεν θα εγίνετο οικείος εις τους υπηρέτας του φαραώ, δεν θα έξηγούσε τα οράματα, απ' όπου ανέλαβε την εξουσίαν της Αιγύπτου και επροσκυνήθη από τους αδελφούς του που ήλθαν προς αυτόν εξ αιτίας της ελλείψεως σίτου.

Να μεταβής με την σκέψιν εις τον πιο μεγάλον φθόνον, ο οποίος μάλιστα συνδέεται με πολύ μεγάλα πράγματα. Είναι αυτός που εξεδηλώθη εναντίον του Σωτήρος από την μανίαν των Ιουδαίων.

Διατί εφθονείτο; Διά τα θαύματά του.

Ποίαι όμως υπήρξαν αι θαυμασταί πράξεις;

Η σωτηρία αυτών που την εχρειάζοντο.

Έτρεφε τους πεινώντας και ο τροφέας των κατεπολεμείτο.

Ανέσταινε τους νεκρούς και ο ζωποιοός εφθονείτο.

Εξεδίωκε τα δαιμόνια και αυτός που τα διέτασσε επεβουλεύετο.

Εκαθάριζε τους λεπρούς και έκαμε τους χωλούς να περιπατούν, τους κωφούς να ακούουν, τους τυφλούς να βλέπουν και ο ευεργέτης εδιώκετο.

Και τελευταία παρέδωκαν εις τον θάνατον αυτόν που εχάρισε την ζωήν· εμαστίγωναν τον ελευθερωτήν των ανθρώπων και κατεδίκαζαν τον δικαστήν του κόσμου.

Έτσι επέρασεν από όλα τα κακά του φθόνου.

Και μ' αυτό το μοναδικόν όπλον ο διάβολος, ο καταστροφεύς της ζωής μας, αυτός που χαίρει με την απώλειάν μας, που από φθόνον έπεσε και με το ίδιον πάθος μας καταβάλλει, πληγώνει και νικά όλους από την αρχήν της δημιουργίας μέχρι συντελείας των αιώνων.

Άρα υπήρξε σόφος αυτός που δεν επιτρέπει μήτε να συνδειπνή κανείς με τον φθονερόν άνδρα. Και από την συναναστροφήν εις το δείπνον ομιλεί δι' ολόκληρον την συμπεριφοράν εις την ζωήν. Διότι, όπως φροντίζομεν να αποθέτωμεν πολύ μακρυά από την φωτιάν την εύφλεκτον ύλην, έτσι πρέπει, όσον ημπορούμεν, να απομακρύνωμεν τας φιλικάς σχέσεις από τους φθονερούς, βγάζοντας έξω τους εαυτούς μας από τα βέλη του φθόνου.

Διότι διαφορετικά δεν είναι δυνατόν να συνάψωμεν σχέσεις με τον φθονερόν, εάν δεν τον πλησιάσωμεν με οικειότητα. Επειδή και σύμφωνα με τον λόγον του Σολομώντος «ο φθόνος εις τον άνθρωπον από τον πλησίον του προέρχεται». Και πράγματι έτσι συμβαίνει, Ο Σκύθης δεν φθονεί τον Αιγύπτιον, αλλά ο καθένας τον

συμπατριώτην του.

Αλλά και μεταξύ των συμπατριωτών δεν φθονεί αυτούς που είναι άγνωστοι, αλλά τους πολύ γνωστούς. Και από τους γνωστούς, τους γείτονας και τους συνεπαγγελματίας και αυτούς που κατά διάφορον τρόπον είναι οικείοι. Και απ' αυτούς πάλιν τους συνομηλίκους, τους συγγενείς και τους αδελφούς.

Και γενικά, όπως η καπνιά είναι χαρακτηριστική ασθένεια του σίτου, έτσι ο φθόνος είναι αρρώστια της φιλίας.

Αλλά κάποιος θα ημπορούσε βέβαια να επαινέση εκείνο από το κακόν, ότι δηλαδή όσον σφοδρότερα εκδηλώνεται, τόσο περισσότερο ενοχλητικόν γίνεται εις τον κάτοχόν του.

Όπως δηλαδή εκείνα από τα βέλη που εκτοξεύονται με δύναμιν, όταν μεν προσκρούσουν εις κάποιο δυνατόν και σκληρόν αντίσωμα, επιστρέφουν εις αυτόν που τα εκτόξευσεν, έτσι και τα κινήματα του φθόνου, χωρίς να προκαλούν λύπην εις τον φθονούμενον, γίνονται κτυπήματα του ιδίου του φθονερού.

Διότι ποίος που λυπείται εζημίωσε ποτέ τα αγαθά του πλησίου; Κατέστρεψεν όμως τον εαυτόν του με το να λυώνη από τας λύπας.

Οι άρρωστοι από την ασθένειαν του φθόνου εθεωρήθησαν προ πολλού ότι είναι ολεθριώτεροι και από αυτά τα δηλητηριώδη ζώα. Αυτά μεν διά πλήγματος χύνουν το δηλητήριον και ολίγον κατ' ολίγον καταστρέφεται από το σάπισμα το μέρος που εδαγκώθη.

Οι φθονεροί όμως, νομίζουν μερικοί, ότι και με μόνα τα μάτια προκαλούν την ζημίαν, ώστε, μερικά σώματα που έχουν καλήν υγείαν και που λόγω της ακμής της ηλικίας έχουν φθάσει εις την έπακρον ομορφιάν, να μαραζώνουν όταν από αυτούς βασκαίνωνται και διά μιας να χάνουν όλον το βάρος, ωσάν να απορρέη από τα μάτια καταστρεπτικόν ρεύμα και να κακοποιή και να καταστρέφη.

Εγώ όμως απορρίπτω την εξήγησιν αυτήν, διότι είναι λαϊκή και έχει εισαχθή κατά τρόπον μυστικόν από τα γραίδια εις τον γυναικείον κόσμον.

Λέγω όμως το εξής, ότι οι δαίμονες που μισούν το καλόν, όταν εύρουν διαθέσεις φιλικάς εις αυτούς, με κάθε τρόπον τας χρησιμοποιούν προς το ιδικόν των θέλημα, ώστε να χρησιμοποιούν εις την υπηρεσίαν του θελήματός των και τα μάτια των φθονερών.

Έπειτα δεν φρικιάς να καθιστάς τον εαυτόν σου υπηρέτην του καταστρεπτικού δαίμονος, αλλά υποδέχεσαι κακόν, με το οποίον θα γίνης εχθρός αυτών που εις

τίποτε δεν αδικούν και εχθρός του Θεού, ο οποίος είναι αγαθός και δεν γνωρίζει τον φθόνον;

Από τον τόμο «Βασιλείου Καισαρείας του Μεγάλου, Άπαντα τα έργα, τόμος 6, Ομιλίες και λόγοι», της σειράς Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας, των Πατερικών Εκδόσεων «Γρηγόριος ο Παλαμάς», σε εισαγωγή, κείμενο, μετάφραση, σχόλια του δρ. Θεολογίας, και νυν ομότιμου καθηγητή Βασιλείου Ψευτογκά.

<https://bit.ly/387wo00>